

Arrest

nr. 171 479 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op maandag 7 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 5 november 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 166 377 van 25 april 2016 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger. Op 21 maart 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 5 mei 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de

drie maanden de volgende documenten voor te leggen: bewijzen van de bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon met betrekking tot de laatste 12 maanden, een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten, bewijs onvermogen van de verzoeker (bewijzen dat de verzoeker niet over eigen inkomsten beschikt en bewijzen dat de verzoeker niet over eigendom beschikt in het land van herkomst) en een bewijs van financiële steun door de referentiepersoon aan de verzoeker voor de aanvraag.

Uit een e-mail van 28 oktober 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Mol blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend: inschrijvingsbewijs VDAB, loonbrieven op naam van de referentiepersoon, rekeninguittreksels van C.B., attest OCMW verklaring niet steungerechtigd op naam van C.B., overschrijvingen van C.B. naar P.N.

Op 4 november 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 5 november 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 5.05.2015 werd ingediend door:

(…)

*om de volgende reden geweigerd:*³

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)"

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld. Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd: bewijs van het overmaken van geld aan P. N. (...) in 2013, 2014 en 2015, Attest van Management Inst. Grondregistratie en landinformatiesysteem waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen op zijn naam heeft dd.15.10.2014, Bewijs van inschrijving van betrokkene op zijn adres te Suriname van 12.02.1999 tot op heden, bewijs van inschrijving van de referentiepersoon te Suriname op datzelfde adres als betrokkene tot 19.12.2002, bewijs van inschrijving van P., N. (...) op datzelfde adres.

Zoals reeds in de weigeringsbeslissing van 21.03.2015 werd opgemerkt kan uit de bewijzen van het overmaken van geld aan mevrouw P. N. (...) niet worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België, immers het geld was niet aan hem gericht. Gezien betrokkene in 2013 reeds 22 jaar was, mag aangenomen worden dat indien de referentiepersoon hem geld wou bezorgen, zij dat rechtstreeks aan hem kon doen. Er valt op basis van de bewijzen niet op objectieve wijze vast te stellen dat het geld bij betrokkene terecht zou zijn gekomen. Het feit dat P. N. (...) en betrokkene op hetzelfde adres ingeschreven waren vormt daartoe onvoldoende bewijs. Verder wat betreft het attest van onvermogen sluit het inderdaad uit dat betrokkene eigenaar is van onroerende goederen in Suriname, echter niet dat betrokkene zelfstandig een inkomen wist te verwerven in het land van herkomst. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er dan ook niet toe besloten worden dat betrokkene, voorafgaandelijk aan zijn komst naar België ten laste was van zijn moeder, de referentiepersoon. Vandaar dat betrokkene het verblijfsrecht als gezinslid van een burger van de Unie, overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° niet kan genieten.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Betrokkene heeft ook uitdrukkelijk om de toepassing van art. 47/1, 2° gevraagd en legde daarvoor de bewijzen voor dat hij deel uitmaakte van hetzelfde gezin als de referentiepersoon in Suriname. Betrokkene kan echter geen toepassing genieten van dit wetsartikel, hij is namelijk verwant met de referentiepersoon overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Art. 47/1, 2° is net in

het leven geroepen voor, zoals het letterlijk in het wetsartikel is opgenomen, andere familieleden die niet in art. 40bis, §2 worden bedoeld.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De bevoegdheid van de steller van de akte is een aangelegenheid die de openbare orde raakt en die zo nodig ambtshalve door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in elke stand van het geding dient te worden opgeworpen en onderzocht (zie RvS 26 februari 2002, nr. 104.005; RvS 19 juni 2007, nr. 172.416 en RvS 20 juli 2012, nr. 220.348).

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft een beslissing die het verblijfsrecht in het Rijk bepaalt. Deze beslissing is dan ook een zaak van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, c.q. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden weigeringsbeslissing werd getroffen door E.D.W., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in diens verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De vraag rijst dan ook of de betrokken ambtenaar, in de aangegeven hoedanigheid, te dezen bevoegd is om de voorliggende weigeringsbeslissing te nemen.

Twee problemen stellen zich hierbij. Vooreerst dient te worden nagegaan of de wet erin voorziet dat de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, zijn bevoegdheid ter zake kan delegeren. Indien er een wettelijke bepaling voorhanden is die een delegatie van bevoegdheid voorziet, dient daarnaast tevens onderzocht te worden of de ambtenaar die de beslissing heeft genomen daartoe wel formeel gemachtigd was door de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris.

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken, maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt (cf. A. VRANCKX, "Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid", RW 1961-62, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Voor een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan die overheid heeft opgedragen. Daarnaast is een delegatiebesluit vereist (RvS 27 maart 2014, nr. 226.914).

De thans bestreden beslissing werd genomen ten gevolge van een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet uitdrukkelijk bepaald aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot aanvragen van de “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Evenwel dient te worden gewezen op artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De bepalingen van Titel I, Hoofdstuk I, van de Vreemdelingenwet over de in artikel 40bis bedoelde vreemdelingen voorzien in meerdere gevallen in een beslissingsbevoegdheid van “de minister of zijn gemachtigde”.

Bovendien bepaalt artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Ook uit artikel 47/3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat erin voorziet dat “de minister of zijn gemachtigde” bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie inzonderheid rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners (dit zijn andere familieleden in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet), blijkt dus dat de bevoegdheid voor het onderzoek van de aanvraag en dus logischerwijze ook voor het nemen van de beslissing inzake de aanvraag van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, toekomt aan de “minister of zijn gemachtigde”.

Aldus wordt vastgesteld dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake aanvragen in toepassing van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft toevertrouwd aan de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde.

Er is derhalve een wettelijke grondslag die bepaalt dat de bevoegdheid voor het treffen van de thans bestreden beslissing aan de gemachtigde van de minister, c.q. de staatssecretaris, toekomt.

Er rest nog de vraag of de betrokken ambtenaar, E.D.W., *in casu* als gemachtigde van de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging van de

beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit (RvS 27 maart 2014), waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister, c.q. de staatssecretaris, te nemen.

Het staat buiten betwisting dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen, mevrouw E.D.W., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij de artikelen 6 en 7 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : Delegatiebesluit).

Artikel 6 van het Delegatiebesluit luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, § 2 en § 3, derde lid; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid;; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2; artikel 53bis; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinea 1er; artikel 74/7.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Artikel 7 van het Delegatiebesluit luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De in artikel 6 bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn eveneens bevoegd om :

1° de verlenging van de machtiging tot verblijf te weigeren of om een einde te maken aan de toelating tot verblijf, met toepassing van artikel 13, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980;

2° een beslissing te nemen in verband met elke aanvraag voor een visum lang verblijf die ingediend wordt op basis van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging.”

De bestreden beslissing werd, zoals hierboven uiteengezet, genomen ingevolge een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Noch de artikelen 6 of 7 van het Delegatiebesluit, noch enige andere bepaling van dit besluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verwijst naar een

bepaling van de Vreemdelingenwet of naar enige andere bepaling op grond waarvan kan worden besloten dat aan een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken de machtiging zou zijn verleend om beslissingen te nemen inzake aanvragen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd de bestreden beslissing getroffen door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

3.1.2. Het verweer van de verwerende partij ter terechtzitting kan hieraan geen afbreuk doen.

Zij wijst er op dat ten tijde van de bestreden beslissing artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) gold. Deze bepaling voorziet dat, met uitzondering van artikel 45, de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van dezelfde wet. Voorts wijst zij op artikel 13 van het Delegatiebesluit, dat bepaalt dat voor de toepassing van artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit delegatie van bevoegdheid wordt verleend aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, en betoogt zij dat *in casu* de bestreden beslissing steunt op artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, zodat uit een samenlezing van artikel 13 van het Delegatiebesluit *iuncto* artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit *iuncto* artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit zonder meer blijkt dat een attaché wel degelijk bevoegd was om de weigeringsbeslissing te nemen. In het hierboven reeds aangehaalde arrest nr. 226.914 van 27 maart 2014 oordeelde de Raad van State evenwel reeds dat “(d)elegatie van bevoegdheid (...) precies (moet) zijn en ondubbelzinnig uit de tekst (moet) blijken”. Te dezen maakt de verwerende partij een ingewikkelde constructie inzake de artikelen 52, § 4, vijfde lid, en 58 van het Vreemdelingenbesluit *iuncto* artikel 13 van het Delegatiebesluit om tot het besluit te komen dat een attaché wel degelijk de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen, doch dit kan bezwaarlijk voldoen aan de vereiste dat delegatie van bevoegdheid precies dient te zijn en ondubbelzinnig uit de tekst moet blijken.

3.1.3. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De aangevoerde middelen tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN